

HAVUZ

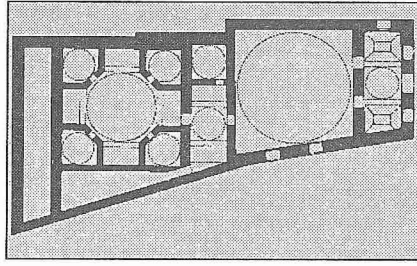
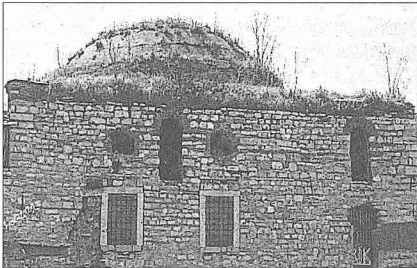
Gerek kendiliğinden oluşan gerekse bu amaçla yapılmış mekânlarda toplanan, maddî temizliğin yanı sıra dinî temizlikte de kullanılması yönüyle fıkha konu olan su birikintisi (bk. KUYULAR; SU).

HAVUZLU HAMAM

İstanbul Cibali'de Mimar Sinan tarafından yapılan hamam.

Ayakapı ve Vâlide Sultan, halk arasında ise Yenikapı (Cibali) Hamamı olarak da anılır. Haliç kıyısında Fener ile Ayakapı arasında son yıllarda genişletilen sahil yolunun kenarında bulunmaktadır. Kurucusu II. Selim'in hanımlarından III. Murad'ın annesi Nurbânû Sultan'dır. İstanbul kadısına hitaben yazılan ve Ahmed Refik Altınay tarafından yayımlanan 29 Safer 990 (25 Mart 1582) tarihli hükümden anlaşıldığına göre hamam, Nurbânû Sultan tarafından Üsküdar'da Toptaşı semtinde yaptırılan Atik Vâlide Sultan Külliyesi'ne gelir sağlamak üzere vakfedilmiştir. Ayvansarâyî, eserinde topladığı kitâbeler arasında, "Yenikapı dahilinde olan hammâmın tarihidir" başlığı altında kapısı üstündeki, "Bi-hamdillâh bu cây-ı hurrem-âbâd / Hezâran sa'y ile buldu çün itmâm / Bu âli menzile denildi târih / Ki yüzü suyudur şehrin bu hammâm, 990" mısralarından ibaret kitâbesini vermektedir. Kitâbede bâninin adı geçmemekle beraber bu yapının Nurbânû Sultan'ın evkafından olduğu Sinan'ın eserlerinin adlarını veren listelerden anlaşılmaktadır. *Tuhfetü'l-mî'mârîn*'de de Vâlide Sultan adı altında zikredilen vakıf ha-

Havuzlu Hamam – Fener / İstanbul

Havuzlu Hamam'ın planı

mamları arasında "İstanbul'da Yenikapı'da mezbûrenin hamamı" olarak anılmaktadır. Evliya Çelebi tarafından bir cümle ile anılan hamam benzerlerinin pek çoğu gibi sonraları özel mülkiyete geçmiş, herhalde Ayakapı-Cibali semtlerinde çıkan büyük yangınlarda harap olmuş ve günümüze yarısı yıkık ve mermerleri sökülmüş bir durumda gelebilmiştir. Haliç kıyısındaki sahil yolu açıldıktan sonra uzun yıllardan beri kereste deposu olarak kullanılan bu eser, bütün perişanlığı ile ana caddenin kenarında ortaya çıkmış halde-dir.

Havuzlu Hamam, arası tuğla hatıllı kesme taştan yapılmış bir bina olup tek hamam olarak inşa edilmiştir. Başka hammamlarda pek az rastlanan bir özelliği, soyunma yeri önünde yanlardakiler aynalı tonozlarla, ortadaki ise kubbeli tonozla örtülü üç bölüm halinde bir holün bulunmasıdır. Böylece Haliç kıyısında kuzey rüzgârına açık bir yerde bulunan hamamın camekân kısmının korunması düşünülmüş olmalıdır. Soyunma yeri büyük bir kubbe ile örtülü kare bir mekândır. Dış cephesinde mermer söveli, demir parmaklıklıklı dikdörtgen iki pencerenin üstünde ortadaki sivri kemerli uzun, yanlardakiler yuvarlak üç pencere bulunur. Böylece cephenin masif görüntüsü hafifletilmiş ve âhenkli biçimde hareketli bir ifadeye kavuşturulmuştur. İliklik kısmı, kubbe ve tonozlarla örtülü dar bir mekândan ibarettir. Sıcaklık kısmı ise Türk mimarisinde çok yaygın bir uygulama olan dört eyvan şemasına göre yapılmıştır. Eyvanların üstleri tonozlarla, köşelerdeki dört halvet hücrelerinin üstleri ise kubbelerle örtülüdür. Reşat Ekrem Koçu, 1947'de camekân kubbesinin sağ köşesinde kalem işi nakışlardan kalabilen son parçayı gördüğünü yazmıştır.

İstanbul'da genellikle çifte hamam yapılmışken burada kadınlar kısmının bulun-

mamasının sebebi, herhalde hamamın Haliç tarafı surları dibinde oluşu ve o dönemde sur dışında dar kıyı şeridindeki tezgâhlarda gemi bakımı işinde çalışanlarla gemiciler tarafından kullanılmasının da aranmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 331; Sâî, *Tez-kiretü'l-ebniye*, s. 6, 45, 125 (no. 10); Ayvansarâyî, *Mecmûa-i Tevârîh* (nşr. Fahri Ç. Derin – Vâhid Çabuk), İstanbul 1985, s. 374; Ahmed Refik [Altınay], *Türk Mimarları*, İstanbul 1936, s. 110-111; Aptullah Kuran, *Mimar Sinan*, İstanbul 1986, s. 400 (no. 457); M. Nermi Haskan, *İstanbul Hamamları*, İstanbul 1995, s. 177-178; Tanju Cantay, "Mimar Sinan'ın Az Tanınan Bir Eseri: Ayakapı Hamamı", *Taç*, II/7, İstanbul 1987, s. 18-20; R. Ekrem Koçu, "Aya Kapı Hamamı", *İst.A*, III, 1379-1380.

SEMÂVİ EYİCE

HAVVÂ

(حَوَّاء)

İlk kadın,

Hz. Âdem'in zevcesi ve insan neslinin annesi.

İbrânîce Tevrat'ta adı Havvâh'tır. Tevrat'ın Yunanca tercümesine Eva, Latince'ye Heva, buradan da Batı dillerine Eve şeklinde geçmiştir. Tevrat'a göre insan neslinin annesini Havvâ ismi, bütün yaşayanların annesi olduğu için "canlı, yaşayan" anlamında Hz. Âdem tarafından verilmiştir (Tekvîn, 3/20). Böylece Kitâb-ı Mukaddes yazarı, *havvâ* kelimesini "yaşamak" veya "yaşatmak" anlamındaki *hâyah* köküyle (*La Sainte Bible: La Bible de Jerusalem*, s. 12; Ligier, s. 222) yahut "hayat" anlamındaki *hayya* ile açıklamaktadır (*Ancien Testament*, s. 49). Bununla beraber *havvâ* kelimesinin etimolojisi tartışmalıdır. Tekvîn'deki (3/20) etimoloji kelimeyi yaşamak (*hâyah*) köküyle bağlantılı kılmaktadır. Buna karşı, İbrânîce'de yaşamak fiilinin *havvâh* değil *hayah* olduğu itirazı yapılmakla birlikte (*IDB*, II, 181) *havvâh* kelimesinin "canlı, yaşayan" anlamındaki *hayyâh*in eski şekli olduğu belirtilmektedir (Dhorme, s. 11). *Lexicon in Veteris Testamenti*'de (Leiden 1953) *havvâ* kelimesinin dokuz muhtemel kökü verilmekte olup başlıcaları şunlardır: a) Ârâmîce "yılan" anlamındaki *hewyah* veya *hiweya*. Rabbânî yorumcular *havvâh* kelimesini Ârâmîce'deki bu kökle irtibatlandırmaktadır. Buna göre yılan *Havvâ*'nın mahvolma sebebi, *Havvâ* da bu anlamda kocasının yılanı idi (*EJd.*, VI, 979). Yakın zamanlarda *havvâ* kelimesinin Feniye yılan ilâhı *hw̄t* ile âlâkasının kurul-